

מסמך 71

מסמך 71

התפתחות המדינה

המדינה מהווה התפתחות מועילה של הציוויליזציה; היא מייצגת את הרווח הנקי של החברה מזוועות ומתלאות המלחמה. ואפילו המדינאות איננה אלא סך הטכניקה הצבורה המשמשת לניהול מאבקי הכוח התחרותיים בין השבטים והאומות הנאבקות.

המדינה המודרנית הינה המוסד אשר שרד במאבק הכוחות הממושך בין הקבוצות. בסופו של דבר ניצח הכוח הנעלה, והפיק יצירה עובדתית – המדינה – ויחד עמה את המיתוס המוסרי על אודות חובתו המוחלטת של האזרח לחיות ולמות למען המדינה. ואולם, המדינה איננה מהווה בריאה אלוהית; היא אפילו לא נוצרה הודות לפעולה אנושית אינטליגנטית ורצונית; המדינה הינה מוסד אבולוציוני לחלוטין ומקורה היה אוטומטי לחלוטין.

1. המדינה העופרית

המדינה הינה ארגון ניהולי טריטוריאלי חברתי; והמדינה החזקה, היעילה והעמידה ביותר מורכבת מאומה בודדת, אשר אנשיה חולקים שפה משותפת, מוסכמות משותפות ומוסדות משותפים.

המדינות הראשונות היו קטנות, וכולן היוו תוצאה של כיבוש. הן לא נוצרו בשל התאגדויות מרצון. רבות מהן נוסדו בידי נוודים כובשים, אשר פשטו על רועי צאן שלווים או על חקלאים מתיישבים, גברו עליהם ופעדו אותם. מטבע הדברים, מדינות מעין אלה אשר נוצרו עקב כיבוש היו מרובדות; קיומם של המעמדות היה בלתי-נמנע, והמאבקים בין המעמדות מעולם היו בוררים.

השבטים הצפוניים של האדם האדום של אמריקה מעולם לא השיגו מעמד אמיתי של מדינה. הם מעולם לא התקדמו אל מעבר לאיגוד רופף של שבטים, צורה פרימיטיבית ביותר של מדינה. הניסיון הקרוב ביותר שלהם לכך היה הפדרציה של האירוקוויים, ואולם קבוצה זו, המונה שש אומות, מעולם לא תפקדה כמדינה ולא הצליחה לשרוד בשל היעדרם של דברים מסוימים אשר הינם הכרחיים לחיים לאומיים מודרניים, למשל:

1. רכישת רכוש פרטי והורשתו.
2. ערים, יחד עם חקלאות ותעשייה.
3. חיות בית מועילות.
4. ארגון משפחתי מעשי. האנשים האדומים הללו דבקו במשפחת האם ובירושת האחין.
5. טריטוריה מוגדרת.
6. מנהל ראשי חזק.
7. שעבוד של שבויים – הם אימצו אותם או רצחו אותם.
8. כיבושים נחושים.

האדם האדום היה דמוקרטי מדי; היה לו ממשל טוב, אך הוא כשל. אילולא פגש האדם האדום בטרם עת את הציוויליזציה המתקדמת יותר של האדם הלבן – אשר דבק בשיטות הממשל של היוונים ושל הרומאים – בסופו של דבר הוא היה מפתח בעצמו מדינה.

מסמך 71

המדינה הרומית המוצלחת התבססה על:

1. משפחת האב.
2. חקלאות וביות בעלי-חיים.
3. ריכוז אוכלוסייה – ערים.
4. רכוש ואדמה פרטיים.
5. עבדות – מעמדות של אזרחות.
6. כיבוש וארגון-מחדש של העמים החלשים והמפגרים.
7. טריטוריה מוגדרת הכוללת דרכים.
8. שליטים אישיים וחזקים.

החולשה הגדולה של הציוויליזציה הרומית, ואחד הגורמים לנפילתה של האימפריה בסופו של דבר, הייתה התקנה הליברלית והמתקדמת לכאורה, אשר הפכה את הנער לחופשי בגיל עשרים-ואחת ואשר שחררה את הנערה ללא תנאי להיות חופשית להינשא לגבר לפי בחירתה, או ללכת באשר תרצה ולהפוך לבלתי-מוסרית. הנזק לחברה לא נבע מהרפורמות האלה עצמן, אלא מן האופן הפתאומי והנרחב אשר בו הן אומצו. התמוטטותה של רומא מעידה על מה שניתן לצפות בשעה שמדינה מתרחבת במהירות רבה מדי ובה בעת מתנוונת מבפנים.

המדינה העוברית התאפשרה הודות להיחלשות קשר הדם לעומת התחזקות הקשר הטריטוריאלי, והפדרציות השבטיות האלה חוברו על-פי-רוב בחזקה על-ידי הכיבוש. בעוד שהריבונות המתעלה מעל לכל המאבקים הפעוטים ולכלל ההבדלים בין הקבוצות, מאפיינת את המדינה האמיתית, עדיין שורדים בארגוניה המאוחרים יותר של המדינה קסטות ומעמדות רבים כשרידי החמולות והשבטים של ימים עברו. המדינות הטריטוריאליות המאוחרות והגדולות יותר נאבקו מאבק ממושך ומר בקבוצות החמולות הקטנות יותר הקשורות בקשרי דם, וממשל השבט הוכיח את עצמו כשלב מעבר בעל ערך בתנועה מן הסמכות המשפחתית לזו של המדינה. בזמנים מאוחרים יותר, חמולות רבות צמחו מתוך התאגדויות מסחריות ומתוך התאגדויות תעשייתיות אחרות.

תוצאת הכישלון של שילוב המדינה היא נסיגה לתנאים ולטכניקות הממשל של טרום-המדינה, כדוגמת הפיאודליזם של אירופה בימי הביניים. במהלך תקופות החשיכה האלה התמוטטה המדינה הטריטוריאלית, וחלה נסיגה לקבוצות הקטנות של הטיירות, להופעתם-מחדש של שלבי ההתפתחות של החמולות והשבטים. ואפילו כיום קיימות באסיה ובאפריקה מדינות-למחצה מעין אלה, אך לא כולן הינן בבחינת נסיגות אבולוציוניות; רבות מהן מהוות גרעינים עובריים של מדינות בעתיד לבוא.

2. האבולוציה של הממשל הייצוגי

הדמוקרטיה, על אף שהינה אידיאל, היא תוצר של הציוויליזציה ולא של האבולוציה. צעדו לכם לאיטכם! ובחרו בקפידה! זאת הואיל וסכנות הדמוקרטיה הינן:

1. האדרת הבינוניות.
2. בחירת שליטים בזויים ובורים.
3. כישלון להכיר בעובדות הבסיסיות של האבולוציה החברתית.

2

מסמך 71

4. הסכנה הטמונה בהענקת זכות בחירה אוניברסאלית לידי רוב בלתי-מחונך ועצל.

5. שעבוד לדעת הקהל; הרוב אינו תמיד צודק.

דעת הקהל, דעת הרבים, עיכבה מאז ומעולם את החברה. ואף-על-פי-כן, היא בעלת-ערך; זאת משום שבעוד שהיא מעכבת את החברה, היא אכן משמרת את הציוויליזציה. השיטה הבטוחה והאמיתית היחידה להאצת התפתחות הציוויליזציה הינה חינוך דעת הקהל; הכוח מספק אך ורק האצה זמנית, ואילו הצמיחה התרבותית תמשיך ותאיץ ככל שהקליעים יפנו את מקומם לטובת פתקי ההצבעה. דעת הקהל, המוסכמות, הינה האנרגיה הבסיסית והיסודית באבולוציה החברתית ובפיתוח המדינתי, אך שומה עליה להיות בלתי-אלימה בביטויה על-מנת שתהא בעלת-ערך עבור המדינה.

מידת ההתקדמות של חברה נקבעת במישרין בהתאם לשיעור היכולת של דעת הקהל לשלוט בהתנהגות האישית ובניהול המדינה באמצעות ביטוי בלתי-אלים. הממשל המתורבת האמיתי הגיע בשעה שדעת הקהל לבשה את דמותה של זכות בחירה אישית. בחירות כלליות עשויות שלא להביא תמיד להחלטות נכונות, ואולם הן מייצגות את הדרך הנכונה לפעול, ואפילו את הדרך הנכונה לעשות את הדבר השגוי. האבולוציה לא מייצרת שלמות מופלגת באופן מיידי, אלא התאמות מעשיות יחסיות ומתקדמות.

קיימים עשרה צעדים – או שלבים – באבולוציה של צורה מעשית ויעילה של ממשל ייצוגי. ואלו הם:

1. *החופש האישי*. העבדות, הצמיתות וכל צורות השעבוד האנושי חייבות להיעלם.

2. *חופש הדעת*. אם אנשים חופשיים אינם זוכים לקבל חינוך – קרי ללמוד כיצד לחשוב באופן אינטליגנטי ולתכנן בתבונה – אזי, לרוב, החופש הוא מזיק יותר מאשר מועיל.

3. *שלטון החוק* – ניתן ליהנות מחירות אך ורק כאשר רצונותיהם וגחמותיהם של שליטים בשר ודם מוחלפים על-ידי צווי חקיקה התואמים את חוקי היסוד המקובלים.

4. *חופש הביטוי*. לא ניתן לדמיין ממשל ייצוגי אשר אין בו חופש לכל צורות הביטוי לשאיפות ולדעות האנושיות.

5. *ביטחון הרכוש*. אף ממשל לא יוכל להחזיק מעמד לאורך זמן, אם לא יעניק את הזכות ליהנות מרכוש אישי בצורה כזו או אחרת. האדם כמה לזכות להשתמש ברכושו הפרטי, לשלוט בו, להעניק אותו, למוכרו, להחכירו או להורישו.

6. *הזכות לטעון*. הממשל הייצוגי מניח את זכות האזרחים להישמע. הזכות לטעון טבועה באזרחות החופשית.

7. *הזכות למשול*. אין זה מספיק להישמע; שומה על הזכות לטעון שתתקדם עד לניהולו בפועל של הממשל.

8. *זכות בחירה אוניברסאלית*. ממשל ייצוגי מניח מראש ציבור בוחרים אינטליגנטי, יעיל ואוניברסאלי. לעולם ייקבע אופיו של ממשל שכזה בהתאם לאופיים ולשיעור קומתם של אלו המרכיבים אותו. עם התקדמות הציוויליזציה, אף כי זכות הבחירה תישאר אוניברסאלית לשני המינים, היא תעבור ביעילות התאמות, סידור-מחדש ובידול מסוגים אחרים.

9. *שליטה במשרתי הציבור*. אף ממשל אזרחי לא יתקיים בבחינת שירות יעיל ושימושי, מבלי שתעמודנה לרשות האזרחים שיטות חכמות – אשר בהן הם גם יעשו שימוש – להנחיית מחזיקי המשרות ומשרתי הציבור ולשליטה בהם.

מסמך 71

10. ייצוג תבוני ומיומן. הישרדות הדמוקרטיה תלויה בקיומו של ממשל ייצוגי מוצלח; ותנאי לכך הוא הנוהג לבחור למשרות ציבוריות אך ורק את אותם יחידים מוכשרים מבחינה טכנית, כשירים מבחינה אינטלקטואלית, נאמנים מבחינה חברתית ומתאימים מבחינה מוסרית. אך ורק באמצעות מילוי התנאים האלה לא תכלה מן הארץ ממשלה של העם, על-ידי העם ולמען העם.

3. האידיאלים של המדינתיות

לצורה הפוליטית, או הניהולית, של ממשל נודעת משמעות זניחה, אלא אם היא מעניקה את אשר הכרחי לשם קדמה אזרחית – חירות, ביטחון, חינוך ותיאום חברתי. מה שקובע את נתיב האבולוציה החברתית הוא לא מה שהמדינה מהווה, אלא מה שהיא עושה. ואחרי ככלות הכול, אף מדינה לא תוכל להתעלות מעל לערכי המוסר של אזרחיה, כפי שאלו לובשים צורה בדוגמא של מנהיגיהם הנבחרים. הבורות והאנוכיות יבטיחו גם את נפילתה של צורת הממשל הגבוהה ביותר.

האגואיזם הלאומי, עד כמה שהוא מצער, היה הכרחי להישרדות החברתית. דוקטרינת העם הנבחר שימשה גורם עיקרי בגיבוש השבט ובבניית האומה ממש עד לעת המודרנית. ואולם, אף מדינה אינה יכולה להגיע לרמות תפקוד אידיאליות עד אשר כל צורות חוסר הסובלנות מושמות תחת שליטה; חוסר הסובלנות לעולם עוין את הקדמה האנושית. והאופן המיטבי שבו ניתן ללחום בחוסר הסובלנות הוא באמצעות התיאום בין המדע, המסחר, המשחק והדת.

המדינה האידיאלית מתפקדת תחת הדחף של שלושה מניעים מתואמים ורבי-עוצמה:

1. נאמנות האהבה אשר נגזרת מן ההכרה באחוות האדם.
2. הלאומנות התבונית המבוססת על אידיאלים נבונים.
3. תובנה קוסמית המפורשת במונחים של עובדות, מטרות וצרכים פלנטאריים.

חוקי המדינה האידיאלית הינם מועטים, והם עברו מעידן הטאבו השלילי אל תוך עידן הקדמה החיובית של חירות היחיד, הנובעת משליטה עצמית משופרת. המדינה המרוכזת איננה רק מחייבת את אזרחיה לעבוד, אלא גם מעודדת אותם להשתמש באופן מועיל ומרומם בפנאי ההולך וגדל, הנובע מן החופש מעבודה שמאפשר עידן המיכון המתקדם. הפנאי חייב לייצר, כמו גם לצרוך.

אף חברה אשר התירה את הבטלה, או סבלה את העוני, לא התקדמה רבות. ואולם, לא ניתן להכחיד את העוני ואת התלות כאשר הזנים הפגומים והמפגרים נתמכים בחופשיות ומורשים להתרבות ללא הגבלה.

חברה מוסרית תשאף לשמר את הכבוד-העצמי של אזרחיה, ולספק לכל יחיד רגיל הזדמנות נאותה להגשמה עצמית. תכנית כזו של הישג חברתי תניב חברה מתורבתת מן הסדר הגבוה ביותר. יש לעודד את האבולוציה החברתית באמצעות פיקוח ממשלתי המפעיל דרגה מינימלית של שליטה מסדירה. המדינה הטובה ביותר היא זו אשר מתאמת במידה הרבה ביותר ומושללת במידה המועטה ביותר.

האידיאלים של המדינאות חייבים להיות מושגים באמצעות אבולוציה, מתוך הצמיחה האיטית של התודעה האזרחית, ההכרה במחויבות ובזכות שבשירות החברתי. בתחילה, בני האדם מקבלים על עצמם את עול הממשל כחובה – זאת לאחר סיום ממשלם של רודפי-בצע פוליטיים – ואולם לאחר מכן הם מבקשים סעד שכזה כזכות, ככבוד הגבוה ביותר. המעמד של כל שלב של ציוויליזציה מתואר נאמנה על-ידי שיעור קומתם של האזרחים המתנדבים לקבל על עצמם את האחריות המדינתיות.

מסמך 71

בקהילייה אמיתית, התחום של ניהול ערים ומחוזות מופקד בידי מומחים ומנוהל ממש כפי שמנוהלות כל צורות ההתאגדות הכלכליות והמסחריות האחרות.

במדינות מתקדמות נחשב השירות הפוליטי כמעשה המסירות הגבוה ביותר מצדם של האזרחים. שאיפתם הגדולה ביותר של הנבונים והנאצים ביותר שבאזרחים הינה להיות מוכרים אזרחית, להיבחר או להתמנות למשרת אמון ממשלתית כלשהי; וממשלות שכאלה מעטירות על משרתיהן האזרחיים והחברתיים את ההכרה המכובדת ביותר בעבור שירותם. לאחר מכן, מוענק הכבוד – על-פי הסדר הזה – לפילוסופים, למחנכים, למדענים, לתעשיינים ולאנשי הצבא. הורים מקבלים את גמולם בדמות הצטיינות ילדיהם, ואילו מנהיגים דתיים-לעילא, בהיותם שגרירה של ממלכה רוחנית, מקבלים את גמולם האמיתי בעולם אחר.

4. ציוויליזציה מתקדמת

שומה על הכלכלה, החברה והממשל להתפתח, אם בכוונתם לעמוד על כנם. בעולם אבולוציוני, תנאים סטטיים מעידים על דעיכה; שורדים אך ורק אותם מוסדות אשר נעים קדימה עם הזרם האבולוציוני.

תכנית מתקדמת של ציוויליזציה המצויה במהלך של התרחבות כוללת:

1. שימור של חירויות הפרט.
2. הגנה על הבית.
3. קידום הביטחון הכלכלי.
4. מניעת מחלות.
5. חינוך חובה.
6. חובת עבודה.
7. ניצול מועיל של הפנאי.
8. דאגה לחסרי המזל.
9. שיפור הגזע.
10. טיפוח המדע והאמנות.
11. טיפוח הפילוסופיה – חוכמה.
12. הרחבת התובנה הקוסמית – רוחניות.

והתקדמות זו באמנות הציוויליזציה מובילה במישרין להגשמת המטרות האנושיות והאלוהיות הגבוהות ביותר של המפעל האנושי – ההישג החברתי של אחוות האדם והמעמד האישי של ידיעת-האל, אשר מתגלה ברצונו העילאי של כל יחיד לעשות את רצון האב שבשמים.

הופעתה של אחווה אמיתית מעידה על כך שהגיע סדר חברתי שבו כל אדם שמח לשאת את עולו של אחיו; הם אכן מתאווים לנהוג הלכה למעשה בהתאם לכלל הזהב. ואולם, אין ניתן להגשים חברה אידיאלית מעין זו כל עוד החלשים, או הרשעים, ממתינים על-מנת לנצל לרעה, ובאופן בלתי-הגון, את אלו אשר מונעים בעיקר מתוך מסירות לעבר שירות האמת, היופי והטוב. במצב

מסמך 71

שכזה, מעשי לנהוג באופן אחד ויחיד: אנשי "כלל הזהב" יכולים לכוון חברה מתקדמת שבה הם יחיו בהתאם לאידיאלים שלהם, ובה בעת יגנו על עצמם באופן הולם מפני רעיהם הנבערים, אשר עלולים לבקש לנצל את נטייתם לשלום, או להכחיד את הציוויליזציה המתקדמת שלהם.

האידיאלים לעולם אינו יכול לשרוד בפלנטה מתפתחת, אם בכל דור מתירים לעצמם האידיאליסטים להיות מושמדים בידי סדריה הבזויים יותר של האנושות. וכאן מצוי מבחנו הכביר של האידיאלים: האם יכולה חברה מתקדמת לשמור על המוכנות הצבאית, אשר מבטיחה את ביטחונה מפני כל מתקפה של שכניה מחרחרי המלחמה, בלא להיכנע לפיתוי להפעיל את העוצמה הצבאית הזו ולתקוף עמים אחרים מתוך כוונה להשיג רווח אנוכי או להאדיר את שמה כאומה? הישרדות האומה דורשת מוכנות, ורק האידיאלים הדתי יכול למנוע את השימוש הזנותי במוכנות לשם תוקפנות. רק אהבה – אחווה – יכולה למנוע מן החזקים לדכא את החלשים.

5. האבולוציה של התחרות

התחרות הינה הכרחית לשם קדמה חברתית, ואולם תחרות בלתי-מוסדרת מניבה אלימות. בחברה הנוכחית, התחרות מחליפה לאיטה את המלחמה בכך שהיא קובעת את מקומו של היחיד בחברה, וכן את הישרדותו של התעשיות עצמן. (הרצח והמלחמה נבדלים במעמדם לפני המוסכמות, בשל העובדה שהרצח הוצא אל מחוץ לחוק עוד מימיה הראשונים של החברה, בעוד שהאנושות בכללותה עדיין לא הוציאה את המלחמה אל מחוץ לחוק.)

המדינה האידיאלית לוקחת על עצמה להסדיר את ההתנהגות החברתית אך ורק במידה הנחוצה על-מנת להוציא את האלימות אל מחוץ לתחרות בין היחידים, וכן למנוע את חוסר ההגינות ביוזמה האישית. הנה בעיה גדולה הניצבת לפתחה של המדינאות: כיצד להבטיח את השקט והשלווה בתעשייה, את תשלום המסים התומכים בעוצמת המדינה, ובה בעת למנוע את המיסוי מלהגביל את התעשייה ולמנוע מן המדינה מלהפוך לטפילית או לרודנית?

במהלך העידנים המוקדמים יותר של כל עולם, התחרות הינה הכרחית לשם קיום ציוויליזציה מתקדמת. ככל שמתקדמת האבולוציה של האדם, כך הופך שיתוף הפעולה ליותר ויותר יעיל. בציוויליזציות מתקדמות, שיתוף הפעולה יעיל יותר מן התחרות. האנשים המוקדמים הומצו על-ידי התחרות. האבולוציה בראשיתה מתאפיינת בהישרדותו של הכשיר מבחינה ביולוגית, ואולם, הציוויליזציות המאוחרות יותר מתקדמות טוב יותר הודות לשיתוף הפעולה התבוני, להבנת האחוה ולברית האחים הרוחנית.

אמת היא כי התחרות בתעשייה הינה בזבזנית ביותר ומאוד בלתי-יעילה, אך אין לעודד את חיסול המנגנון הכלכלי הזבזני הזה, במידה שהתאמות מעין אלה תגרורנה ולו את הפגיעה הקטנה ביותר באחת מחירויות היחיד הבסיסיות.

6. מניע הרווח

הכלכלה מונעת-הרווח הנוכחית נידונה לכישלון, אלא אם כן ניתן יהיה להוסיף למניעי הרווח את מניעי השירות. התחרות חסרת הרחם המבוססת על אינטרס עצמי צר-מוחין תשמיד לבסוף אפילו את אותם דברים אשר אותם היא מבקשת לשמר. מניע הרווח הבלעדי, הנתון בשירות העצמי, איננו תואם את האידיאלים הנוצריים – והרבה פחות מכך את השיעורים שלימד ישוע.

בכלכלה, מניע הרווח מתייחס למניע השירות כפי שבמסגרת הדת הפחד מתייחס לאהבה. אך אין להשמיד או להסיר את מניע הרווח בפתאומיות; הוא גורם לבני-אדם רבים, העצלים בלעדי מניע זה, לעבוד קשה. לעומת זאת, אין הכרח כי המעורר האנרגטי החברתי הזה ייותר לעולם אנוכי במטרותיו.

מניע הרווח בפעילויות הכלכליות הוא שפל לחלוטין, ואיננו ראוי כלל לחברה מסדר מתקדם; ולמרות זאת, הוא מהווה גורם הכרחי במהלך שלביה המוקדמים יותר של ציוויליזציה. אין ליטול מן האדם את מניע הרווח, עד אשר הוא רכש לעצמו מניעים עליונים, שאין בהם כוונת-רווח, לשם

מסמך 71

הנעת מאמציו הכלכליים ושירותו החברתי – הדחפים הנעלים של החוכמה המופלגת, של האחוה המסקרנת ושל מצוינות ההישג הרוחני.

7. חינוך

המדינה המתמידה מבוססת על תרבות, נשלטת על-ידי אידיאלים ומונעת על-ידי שירות. שומה על מטרת החינוך להיות רכישת מיומנות, חיפוש חוכמה, הגשמת עצמיות והשגת ערכים רוחניים.

במדינה האידיאלית, החינוך נמשך לאורך כל החיים, ולעיתים הופכת הפילוסופיה לעיסוק המרכזי של אזרחיה. אזרחי קהילייה מעין זו רודפים אחר חוכמה על-מנת להרחיב את התבונה על חשיבות יחסי האנוש, משמעויות המציאות, אצילות הערכים, מטרות החיים ותהילות הגורל הקוסמי.

בני אורנטיה חייבים לדמות בעיני רוחם חזון של חברה חדשה ובעלת תרבות גבוהה יותר. כאשר תחלוף מן העולם המערכת הכלכלית אשר בה הרווח הינו המניע היחיד, ינסוק החינוך לרמות ערכיות חדשות. זמן רב מדי היה החינוך מקומי, צבאי, מרום-אגו ומכוון לרדיפה אחר הצלחה; בסופו של דבר הוא חייב להפוך לכלל-עולמי, אידיאליסטי, מכוון להגשמת העצמי ולתפישה קוסמית.

לאחרונה עבר החינוך משליטתם של הכמרים לזו של עורכי הדין ואנשי העסקים. בסופו של דבר, הוא חייב להימסר לידיהם של הפילוסופים והמדענים. על המורים להיות אנשים חופשיים, מנהיגי אמת, על-מנת שהפילוסופיה – החיפוש אחר האמת – תהפוך לעיסוק העיקרי של החינוך.

החינוך הינו העסק של החיים; הוא חייב להימשך לאורך כל החיים, כך שהאנושות תחווה בהדרגה את הרמות המרקיעות של חוכמת בני-התמותה, אשר הינן:

1. הידע על אודות הדברים.
2. הבנת המשמעויות.
3. הערכת הערכים.
4. האצילות שבעבודה – החובה.
5. המניע של המטרות – מוסריות.
6. אהבת השירות – אופי.
7. תבונה קוסמית – הבחנה רוחנית.

ואז, באמצעות ההישגים הללו, ירקיעו רבים להישג הדעת העילאי של בני התמותה, ידיעת האל.

8. אופי המדינתיות

המאפיין הקדוש היחידי של כל ממשל אנושי, הינו החלוקה של המדינות לשלוש זרועות התפקוד של הביצוע, החקיקה והשיפוט. היקום מנוהל בהתאמה לתוכנית כזו של חלוקת התפקידים והסמכויות. מלבד המושג האלוהי הזה של הסדרה חברתית יעילה, או של ממשל אזרחי, זה משנה אך מעט מהי צורת המדינה שאותה בוחרים האנשים, ובתנאי שהאזרחים מתקדמים בהתמדה אל עבר המטרה של שליטה-עצמית מורחבת ושירות חברתי מוגבר. חדות האינטלקט, החוכמה הכלכלית, הפיקחות החברתית והסיבולת המוסרית של עם משתקפים כולם נאמנה במדינות.

האבולוציה של המדינתיות מחייבת התקדמות מרמה לרמה, כדלקמן:

מסמך 71

1. יצירת ממשל בן שלוש זרועות: המבצעת, המחוקקת והשופטת.
 2. החופש לעסוק בפעילויות חברתיות, פוליטיות ודתיות.
 3. ביטול כל צורות העבדות והשעבוד האנושיות.
 4. יכולתם של האזרחים לשלוט בהטלת המיסוי.
 5. כינונו של חינוך אוניברסאלי – לימוד אשר נמשך מן העריסה ועד לקבר.
 6. ההתאמה ההולמת בין הממשל המקומי והממשל הלאומי.
 7. טיפוח המדע וחיסולן של המחלות.
 8. ההכרה ההולמת בשוויון בין המינים והפעולה המתואמת של גברים ונשים בבית, בבית-הספר ובכנסייה, יחד עם שירות ייחודי של נשים בתעשייה ובממשל.
 9. חיסול המלאכות המשעבדות באמצעות המצאת מכונות, וכן השליטה המתמחה העוקבת בעידן המיכון.
 10. ההשתלטות על הניבים – ניצחונה של שפה אוניברסאלית.
 11. סיום המלחמות – שיפוט בין-לאומי של חילוקי דעות לאומיים וגזעיים בבתי דין יבשתיים של אומות, אשר מעליהם חולש בית-דין פלנטארי עליון שחבריו מגויסים אוטומטית מקרב הראשים הפורשים של בתי הדין של היבשות. בתי הדין של היבשות הינם סמכותיים; בית הדין העולמי הינו מייעץ – מוסרי.
 12. האופנה הכלל-עולמית של רדיפת החוכמה – התעלות הפילוסופיה. התפתחותה של דת עולמית, דת אשר תבשר על כניסתה של הפלנטה לשלביה המוקדמים יותר של ההתייצבות באור ובחיים.
- אלו הן דרישות-הקדם של ממשל מתקדם וסימני ההיכר של מדינתיות אידיאלית. אורנטיה רחוקה מהגשמתם של האידיאלים המרוממים הללו. ואולם, הגזעים המתורבתים החלו זה מכבר במלאכה – האנושות צועדת לקראת ייעודים אבולוציוניים גבוהים יותר.
- [הובא בחסות מלכי-צדק של נבאדון.]